

Продаја великих државних предузећа је обавеза коју су преузели петооктобарски револуционари, тако да је и „Телеком“ одавно у плану, али је та жаба исувише велика да је могла брзо бити скувана. Стога је продаја први пут поменута тек средином 2008, а тек почетком 2009. је први пут објављено да та компанија сигурно иде на продају. (види текст:Младен Ђорђевић: „Телеком на распродаји [\[1\]](#)) Занимљиво је поменути да је тада Борис Тадић изјавио да је против продаје, јер би, како је рекао, она могла имати тешке последице по најсиромашније грађане, а да је Телеком, уз ЕПС важан за вођење економске и регионалне политике. Ова власт међутим данас није способна да води никакву „регионалну политику“, док уместо сиромашних брине о положају ЛГБТ заједнице. Ипак, више и од гејева власт мора да брине о попуњавању мањка у буџету, јер Влада већ има велике проблеме у сервисирању буџетских обавеза. Такође, предстојећа грејна сезона ће бити веома тешка, јер ће морати да се покривају дугови Србијагаса и набавка струје из увоза. Обзиром да се Србија више не може задуживати у иностранству, осим код комерцијалних банака под врло неповољним условима, а да је под чврстом контролом ММФ-а, продаја Телекома, (поред ЕПС-а), је једина могућност за добијање свеже готовине. Поред тога, ближи се и изборна 2012, те треба наћи и новац потребан за следећу изборну кампању.

Продаја Телекома се спрема већ неколико година, али, изгледа да није било бољег тренутка да се огласи продаја националног блага, или породичног сребра, кад се у Ђенови видело да је нација варварска а породични људи у ствари хулигани, који један дан иду на породичну шетњу а сутрадан туку полицију због педера. Стога је користећи гужву, Влада 14. октобра објавила продају 51 одсто акција Телекома Србија, који у свом власништву има и М-ТЕЛ из Црне Горе и Телеком Републике Српске. Продаја Телекома је међутим спорна из више разлога, и у медијима се већ појавило неколико текстова који детаљно објашњавају негативне последице и са економског и геополитичког становишта. О томе је већ било доста говора и у априлу ове године, када је група професора београдског Универзитета, на челу са бившом министарком за телекомуникације Александром Смиљанић упутила отворено писмо јавности. Интернет сајт Балканмагазин је у јулу 2010. објавио детаљан рад Александре Смиљанић, чији је закључак да би продаја доминантног телекомуникационог оператера имала изузетно штетне последице по економију Србије, која је иначе у лошем стању. Према њеној студији, оваквом продајом заправо се продаје монопол над фиксном мрежном инфраструктуром кроз коју се нуде телекомуникационе услуге есенцијалне за функционисање привреде и друштва. Због тога, уколико дође до продаје, може се очекивати одлив великог профита, и великог дела прихода Телекома, повећање цена, мање инвестиције у телекомуникациону инфраструктуру, затим отпуштања како у Телекому тако и у фирмама које раде за

Телеком и деградацију квалитета телекомуникационих услуга. Према том извештају, овакве последице су већ видљиве у земљама региона које су продале своје операторе, а на основу званичних података.

[\[2\]](#)

Влада Србије тренутно поседује 80 одсто акција Телекома, а преосталих 20 одсто акција поседује грчки ОТЕ, у којем Дојче телеком има 30 одсто удела. Телеком је 2009. имао профит од 13,3 милијарде динара у 2009. години, и према томе био компанија са највећом нето добити на српском тржишту. Ипак, и поред великог противљења јавности Министарка за телекомуникације Јасна Матић је најавила дефинитивну продају почетком идуће године. Проблем са Телекомом није само продаја, већ и цена, пошто се помиње почетна цена од 1,4 милијарди евра, што је ниже од првобитних очекивања Владе, која је на основу процена приватизационог саветника Сити груп, очекивала најмање 1,6 милијарди евра. Међу заинтересованим купцима су Франс Телеком, Телеком Аустрија, египатски Ораском и Дојче Телеком, који је доскора незванично важио као сигуран купац српске компаније. Треба напоменути и то да би инвестициона банка Сити груп, која је приватизациони саветник Владе Србије, била у сукобу интереса уколико на тендеру буде учествовао Дојче телеком, јер је Сити груп, у исто време консултант Владе Србије за продају Телекома и саветник Дојче телекома.

Представници Владе наводе да је циљ продаје Телекома добијање средстава за инвестиције у инфраструктуру. Влада обећава да ће 900 милиона евра од продаје бити уложено у изградњу путева, што значи да ће огроман новац доћи на располагање и Милутину Мркоњићу. Овде треба стати и запитати се: да ли постоји и један иоле разуман човек ко би том човеку омогућио приступ толиком новцу? Поред Мркоњића, новац очекује и министар Млађан Динкић, који је недавно изјавио да грађани Србије Владу „могу држати за реч“ да ће тих 900 милиона евра бити уложено по плану. Динкић је иначе идејни творац Националног инвестиционог плана, у који су отишле паре од продаје Мобтела, а по његовом признању новац тада углавном није ишао на капиталне инвестиције јер, како је недавно дословно рекао, људи који су се тиме бавили нису били способни да направе одговарајуће пројекте“. [\[3\]](#) Овде треба опет стати и запитати се: зар после овог Динкићевог признања треба да верујемо да у Министарству за Национални инвестициони план који води Верица Калановић из Г17 сада седе способни људи? Или треба да верујемо да способни људи седе у Министарству за инфраструктуру које води Милутин Мркоњић? Запитајмо се да ли ико разуман у Србији може да верује у Динкићеву часну министарску реч, или да држи за реч било ког другог министра, и да ли ико може да верује у објашњење министарке финансија Дијане Драгутиновић да ће трошење новца од продаје Телекома контролисати она лично, Народна скупштина и нови Фискални савет?

На крају, и када би се Телеком и продао за 1,4 милијарде евра, и када би заиста 900 милиона евра отишло на градњу путева, нико не говори о томе где би требало да оде преосталих 500 милиона евра. Јасно је дакле да је режиму преко потребан новац, и да је продаја Телекома класичан пример стављања краткорочне (вероватно и личне) добити на штрб дугорочне свеопште добити. Продаја очигледно представља потез очајника, и у овом тренутку она је најважније од свих питања, и услов без кога нема опстанка ове власти.

Стога се опет треба вратити на гејеве и хулигане – у ситуацији када се спрема још једна, и можда претпоследња велика пљачка (остаје ЕПС), и када се режим, ако не дође до новца може урушити сам од себе, хулигани, гејеви, лезбејке и сви слични њима су потпуно небитни.

Гејеве ће својом идиотском политиком дугорочно најбоље ућуткати и вратити у илегалу њихови активисти, а садашњу генерацију фудбалских хулигана су породили СПС и ДС, па нек их они и љуљају како знају и умеју. Они који Србији заиста желе добро треба да под хитно престану да реагују као тинејџери на пропаганду, провокације и све евентуалне будуће „коске“ режима, попут најављеног дербија Црвена Звезда – Партизан. Уместо тога, сви који Србији заиста желе добро треба да покрену озбиљну акцију да би Телеком остао у рукама државе, без обзира што је она сада онаква каква јесте. Јер Србија као држава неће умрети ако неки анархосиндикалиста на геј паради носи паролу „Смрт држави“, већ ће дефинитивно умрети када се продају Телеком и ЕПС.

[1] <http://www.nspm.rs/ekonomska-politika/telekom-na-rasprodaji.html>

[2] http://www.balkanmagazin.net/kolumna/nauka/posledice_prodaje_telekomunikacione_infrastrukture.xhtml

[3] http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2010&mm=10&dd=18&nav_category=9&nav_ id=466165